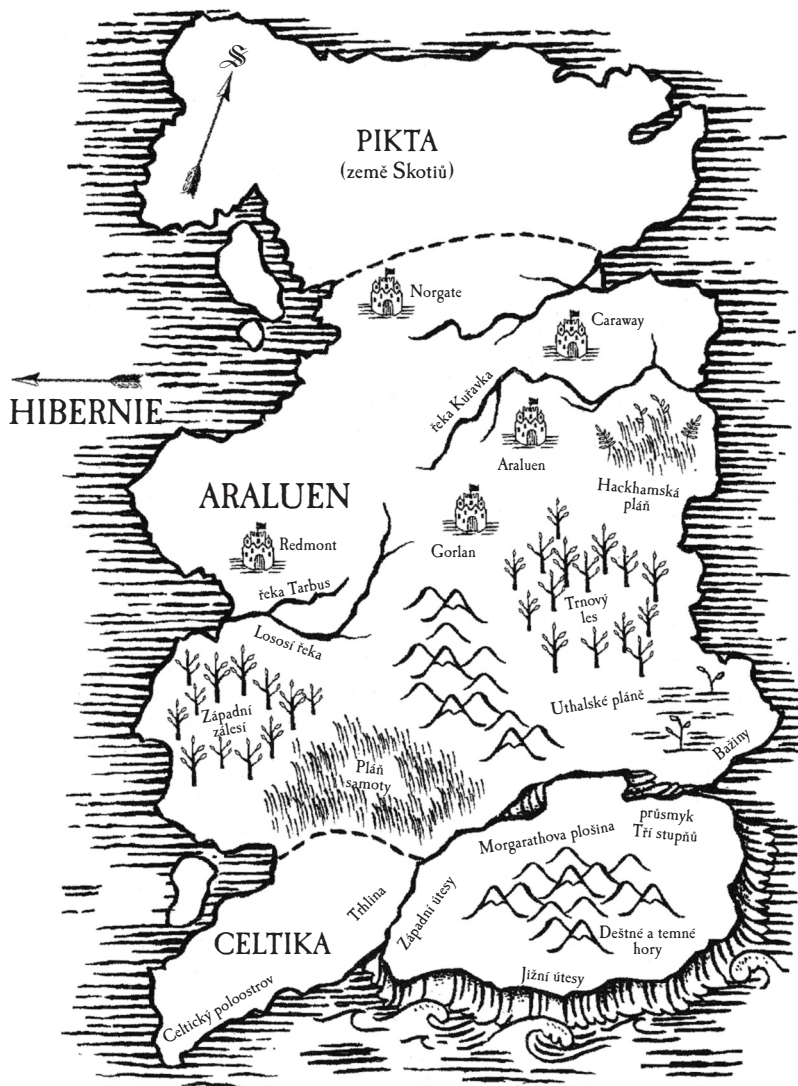

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBEČNÁ ĚRA, ROK 643

Jedna

Od malého přístavu foukal řezavý vítr. Přinášel mořskou sůl a byl cítit přicházejícím deštěm. Osamělý jezdec pokrčil rameny. Ačkoli bylo teprve pozdní léto, měl dojem, že celý uplynulý týden propršel. Možná že v této zemi přelo pořád, bez ohledu na roční dobu.

„Jenom samý déšť, ať je léto nebo zima,“ tiše prohodil ke svému koni. Žádné překvapení, že kůň neřekl nic.

„Jasně, s tou výjimkou, kdy padá sníh,“ pokračoval jezdec. „Právě podle toho poznáš, že je právě zima.“ Tentokrát kůň potřásl huňatou hřívou a trochu zastříhal ušima, jak to koně dělávají. Jezdec se tomu zasmál. Byli staří přátelé.

„Cuku, ty jsi kůň nemluva,“ řekl Will. Potom se zamyslel a usoudil, že taková je asi většina koní. Poměrně nedávno o svém zvyku mluvit ke koni přemítal. Když se o tom pak jednou večer u táborového ohně zmínil Hal-tovi, zjistil, že jde o vlastnost u hraničářů běžnou.

„Jistě že na ně mluvíme,“ sdělil mu prošeďivěly hrani-